

València, gràcies!

Gràcies per ensenyar-nos què ha significat representar-te.

Hui et parlem a tu, València,

A tu... i a tots vosaltres.

Perquè València la feu vosaltres: els que cada dia li doneu vida, els que, des d'aquell 13 d'octubre, heu estat al nostre costat.

Hui, si ens permeteu, volem mirar-vos especialment als ulls. A vosaltres, als fallers i falleres.

Bona nit, Marta.

Bona nit, Carmen.

Molt bona nit, València.

Diuen que els ulls són el reflex de l'ànima. Transmeten i diuen tantes coses...

Per això, deixeu-nos que hui els mirem.

Mirem a tots eixos ulls que ens han parlat sense dir una paraula...

Perquè cada volta que els hem mirat, hem sentit pau, companyia i refugi.

València, deixa'ns que et mirem als ulls.

Als ulls d'Algirós,

als de Benicalap i als de Campanar,

als de Botànic-La Petxina,

i als de Camins al Grau.

Mirem als mediterranis de Malva-rosa-Cabanyal-Beteró,

als de Pla del Remei-Gran Via,

als de Quatre Carreres,

als de Patraix,

i als de Rascanya.

Als de la València mora de Russafa,

als del Carme,

i als del Pilar-Sant Francesc.

I, per descomptat, als de Saïdia,

als de Jesús,

M: i als de la Creu Coberta.

C: **Sense deixar de mirar als de Mislata,**

als de Benimàmet-Burjassot-Beniferri,

i als de Poblets al Sud.

Als mariners del Canyamelar-Grau-Natzaret,

als de l'Olivereta,

i als de la Seu-Xerea-El Mercat.

I també als de Pla del Reial-Benimaclet,

als de Quart de Poblet-Xirivella,

i als de la nostra benvolguda

Roqueta-Arrancapins.

Hui mirem a tots, però, sobretot, als ulls dels fallers.

Hui et mirem a tu, València.

Perquè, en realitat, no parlem només de 26 sectors, sinó de mil rostres que mai ens heu fallat.

I si hui ens costa acomiadar-nos, és perquè vosaltres heu convertit este somni en una realitat encara més bonica del que mai hauríem pogut imaginar.

Ens heu fet sentir volgudes, respectades i, sobretot, a casa.

Gràcies per no soltar-nos mai de la mà.

I si alguna cosa ens emportem d'este any, no són només les fotografies, ni els actes, ni els moments.

Ens emportem les persones.

Perquè, al final, València no serà allò que hem viscut, sinó les persones amb qui ho hem viscut.

I algun dia, quan el temps passe i les Falles tornen a caminar al ritme de sempre...

Sabem que tancarem els ulls i tornarem a sentir-vos.

I entendrem que el més gran que ens ha regalat València no ha sigut representar-la, sinó haver tingut el privilegi de sentir-nos representades per vosaltres.

Així que no diguem adeu. Diguem gràcies.

Gràcies per haver-nos deixat formar part de la vostra història.

I quan d'ací a molts anys algú ens pregunte què va significar ser Falleres Majors de València, potser no sabrem explicar-ho amb paraules.

Però el mirarem als ulls... i pensarem en vosaltres. I sabrem què va significar haver-vos estimat.

I després d'haver mirat als ulls de tants fallers i falleres... ara els nostres ulls busquen unes mirades molt concretes.

Unes que reconeixeríem entre milers.

Les mirades dels nostres.

Ara sí... tornem a casa.

Tornem allí on tot va començar.

Al nostre sector, la Roqueta-Arrancapins.

Jo torne a Alberic-Heroi Romeu, la meua falla.

Torne buscant eixes mirades que conec tan bé.

Les dels que han estat al meu costat des del principi, les dels que m'han vist créixer.

Sé que m'heu trobat molt a faltar... i jo també a vosaltres.

He viscut un any que mai oblidaré, he conegut moltíssima gent i he tingut la sort de representar la festa que més vull.

Però hi ha un lloc al qual sempre he de tornar... Torne a Alberic.

I jo també torne a ma casa. A Convent de Jerusalem.

Torne a buscar els ulls de la meua gent.

Eixes mirades que ja estaven allí abans que tot açò començara i que sé que continuaran estant quan tot acabe.

Hui torne diferent de com me'n vaig anar.

Però hi ha coses que no han canviat.

Perquè torne a mirar-vos als ulls... i allí torne a trobar a la Carmen de sempre. La que sempre ha sabut que, passara el que passara, acabaria tornant.

A Convent. A la meua falla. A ma casa.

I allí estaran papà, mamà, Salva, Borja i Álvaro...

Els ulls que conec de memòria.

Els que m'han cuidat sempre i els que, durant este any, han estat en cada instant.

Perquè els vostres han sigut sempre els primers ulls que he buscat. Vos estime!

Per a mi també estaran uns ulls que conec de memòria.

Uns que mai han apartat la mirada.

Les meues tres C: Carlos, Carmen i Carlos.

Vull demanar-vos que continueu mirant-me.

Que els vostres siguen els ulls que em guien quan esta aventura acabe, els que em recorden d'on vinc i els que m'acompanyen cap a on vaig.

I quan deixe de ser la mirada que busca València... jo continuaré buscant, entre la gent, la vostra.

La de la meua família. Vos vull.

Família que ha crescut molt Carmen, s'ha multiplicat.

24 famílies més que la festa ens ha regalat.

Les que han esperat, han cuidat i han celebrat cada instant amb nosaltres.

Gràcies per haver-nos obert també les portes de les vostres cases.

Este any, la família se'ns ha fet molt més gran.

I ja que parlem de les nostres cases Marta... no podem oblidar a una altra que enguany també ha sigut nostra.

La casa gran. La de tots els fallers.

Una casa que ens ha obert les portes, però sobretot, els braços.

Gràcies per cuidar-nos, per mimar-nos i per fer-nos sentir tan especials.

I entre totes les mirades d'esta casa, hui en busquem una que trobem a faltar.

Santi Andreu... hui només volem mirar-te als ulls i dir-te: t'esperem.

I a tots vosaltres gràcies pel regal més gran que li feu a les Falles, el vostre temps.

Gràcies, família de Junta Central Fallera.

I gràcies a les nostres festes germanes, en especial, a Alacant i Castelló.

Perquè enguany també vos hem mirat als ulls.

Als de Valentina i Leire, i als d'Ana.

I també als d'Adriana i María, i als de Clara.

I mirant-vos, hem descobert que les Fogueres, les Gaiates i les Falles tenen llums diferents... però una mateixa mirada: la de qui estima, cuida i manté vives les seues tradicions.

Gràcies per deixar-nos mirar la vostra festa des de tan prop...

I per mirar sempre a València com una germana.

I si passem per la plaça de l'Ajuntament.

Allí, València es movia davant dels nostres ulls.

Gràcies, Mario, per mirar la ciutat amb la innocència dels xiquets i convertir-la en falla.

Gràcies per fer que els nostres cors també es mogueren.

I, presidint la plaça, una mirada que jo sé que no oblidaré mai: la de Chaplin.

Una mirada que va vore passar artistes fallers, músics, pirotècnics, indumentaristes, poetes...

Vicent, Alejandro... gràcies per posar-li nom i rostre al meu somni de la manera que jo sempre havia somiat: en forma de falla.

I d'eixa plaça, hi ha una mirada que també volem buscar.

La de María José. La nostra alcaldessa.

Gràcies per fer-nos tot tan fàcil, per la teua proximitat i per tots els consells.

Però sobretot, gràcies per una cosa molt més bonica: deixar sempre el càrrec a un costat i regalar-nos sempre la persona.

I ara, volem mirar-vos a vosaltres.

Als ulls de les 73 xiquetes i de les 73 dones que hui esteu aquí.

Somiant que el vostre nom, d'ací a molt poc, comence a formar part de la història de les Falles.

I sabem que trobarem en eixes elegides, parelles tan increïbles com les que hem tingut Carmen i jo.

Perquè creieu-nos, hem sigut molt afortunades.

Trobarem una parelleta com Aitana i Alba, dos xiquetes que tenen eixa manera tan seua de fer millor qualsevol dia.

Perquè Aitana té eixe somriure que no fa soroll, però que sempre aconsegueix alegrar-te.

I Alba, eixa manera de cuidar-nos i fer-nos sentir bé sense necessitat de dir massa.

Com Mar i Marta, dos amigues amb qui, simplement, la vida és millor.

Perquè Mar és tímida, però tan autèntica que, quan la necessites, sempre està.

I Marta és l'elegància feta fallera i la rialla més contagiosa de tota la festa.

Com Martina i Vega, que han fet este any encara més bonic.

Perquè Martina sempre tenia una abraçada preparada just quan més falta feia.

I Vega que em recordava la sort que tenim de viure tot açò juntes.

Com Marta i Zoe, dos mirades blaves, mediterrànies, que durant tot l'any han estat pendents de mi.

Perquè Marta sempre té el consell perfecte: sap què dir i, sobretot, quan dir-ho.

I Zoe, amb eixa memòria prodigiosa, sempre sap què falta i què necessites.

Com Daniella i Claudia, dos xiquetes que han deixat la seua empremta.

Perquè Daniella m'ha inspirat amb la seua manera de saber estar, sempre elegant i pendent de les altres.

I Claudia té un cor enorme, d'eixos que es noten en cada detall i en cada gest.

Com Virginia i Laura, la calma i la revolució. Una combinació que ho ompli tot de vida.

Perquè Virginia és d'eixes persones que només cal mirar als ulls per saber que mai et fallaran.

I a Laura ja la coneixia, i enguany només m'ha confirmat que amb ella la confiança sempre està.

Com Jimena i Jimena. Un mateix nom i dos formes molt diferents de fer especial qualsevol moment.

Perquè Jimena Mompó té eixa il·lusió que es contagia i fa que tot es visca més intensament.

I Jimena Noguera és un polvorí, però sobretot, d'eixes persones que saben escoltar amb el cor.

Com Anabel i Daniela, la frescor i la serenitat. Dos maneres igual de boniques de voler les Falles.

I Anabel és casa, estima i humilitat. D'eixes persones que et fan sentir que sempre tens on tornar.

Perquè Daniela sap d'on ve, què representa i el valor de la banda que porta.

Com Núria i Olga, dos persones que fan equip sense necessitat de demanar-ho.

Perquè Núria té eixa calma que, enmig de tants nervis, ha sigut un refugi per a totes.

I Olga sempre està pendent de tot i de totes, fent que qui està al seu costat se senta important.

Com Ani i Paula. Dos formes molt paregudes de sentir, de riure i de viure.

Perquè Ani és vitalitat, positivisme... i és Roqueta. D'eixes persones que arriben i ho omplin tot.

**I Paula és alegria i eixa complicitat que sempre he sabut que estava
ací.**

Com Lola i María, amb qui qualsevol moment acabava trobant una
rialla.

Perquè Lola ens recorda que les coses més boniques van sempre
acompanyades d'un bon somriure.

I María sempre ha estat pendent de mi, trobant la manera de fer-me
sentir bé.

**I com Paula i Vega, les meues escuderes. Sempre un pas per davant,
però sempre al meu costat.**

**Perquè Paula és protectora, amiga i d'eixes persones que cuiden els
seus de veritat.**

**I Vega té eixa serenitat, elegància i respecte que sempre acaba
aportant tranquil·litat.**

12 parelles que sempre es trobaran en les seues mirades.

I entre tots eixos ulls, també esperem trobar uns altres.

Els de la xiqueta que portarà esta joia que jo porte hui.

La de Fallera Major Infantil de València.

La mirada més innocent de la festa, l'alegria i el futur de tots els xiquets
fallers.

I els de la dona que portarà esta banda que jo porte hui.

La de Fallera Major de València.

**I que, quan la trobe d'ací a uns mesos, puga dir-li mirant-la als ulls
“ara ja sé per què eres tu”.**

**Però abans d'acabar... Marta i jo volem detindre'ns un instant i mirar,
per última vegada des d'ací, les nostres Corts d'Honor.**

Les que durant tot un any ens han tranquil·litzat, han rigut i han plorat
amb nosaltres.

**Les que ens han sostingut moltes vegades sense necessitat de dir una
sola paraula.**

I ara que torneu a casa, deixeu-nos dir-vos amb el cor: gràcies.

**Gràcies per haver caminat sempre al nostre costat i per haver sigut
el regal més bonic que ens ha fet València.**

I gràcies per quedar-vos, per sempre, en les nostres vides.

**Hui som nosaltres les que vos mirem i vos acomiadem per última
vegada. Les que, amb el cor més ple que mai, vos diem:**

Fins sempre, Corts d'Honor.

**I ara, l'última mirada que em queda, i que em quedarà per sempre,
és esta.**

I a mi, esta.

Una mirada que fa que, en este moment, sobren totes les paraules.

Perquè hui parlen els ulls de la innocència.

**Els d'una xiqueta que ha sabut representar València i guanyar-se el
cor de tot el món faller.**

Marta, t'he vist créixer durant este any.

I en tots els moments he pensat en la sort immensa que he tingut de viure tot açò al teu costat.

I els teus, Carmen, per a mi parlen de l'amor. De tot eixe amor que he sentit cada vegada que he estat al teu costat.

Carmen, m'has cuidat, m'has agarrat de la mà i m'has fet sentir que, estiguérem on estiguérem, jo sempre et tenia a tu.

Has sigut el meu exemple, la meua companyia i, moltes voltes, el lloc on sentir-me segura.

Has sigut, i seràs per sempre, l'espill on mirar-me.

I quan tot açò acabe, i les mirades de València comencen a buscar uns altres ulls...

Nosaltres continuarem trobant-nos en els nostres.

Perquè podran passar els anys, però hi haurà una mirada que jo reconeixeré sempre entre milers.

I jo també.

Jo sempre trobaré la calma en eixos ulls cristal·lins.

I jo, la tranquil·litat en eixos ulls terreta.

I potser, al final, simplement era això el que volíem fer esta nit. Mirar als ulls de tota una ciutat.

I en cada mirada ens hem emportat un trosset de València per sempre.

Però sobretot hem descobert que, quan un somni és tan gran, es queda ací, en les mirades.

I ara sí, València. Ara només quedes tu.

Tu, que un dia ens elegires.

I tu, davant de qui hui tornem a estar les dos.

Com el primer dia, Marta i Carmen.

Carmen i Marta.

València, gràcies per deixar-nos mirar-te als ulls.

I gràcies per tot el que hem descobert quan tu ens has mirat a nosaltres.

Perquè entre totes les mirades que ens ha regalat la vida... les vostres sempre valdran més que mil paraules.

I ara sí...

Amb els ulls plens de tot el que hem viscut...

I el cor ple de tots vosaltres...

Gràcies, València.